

Înălțarea Domnului, cunoscută în unele zone și sub numele de „Ispas” cade totdeauna în Joia săptămânii a șasea după Paști, la 40 de zile după Înviere când Domnul S-a înălțat la cer. Singura mențiune că Mântuitorul Hristos a fost alături de Sfinții Apostoli timp de 40 zile după Înviere o găsim în cartea Faptele Apostolilor „Căroră S-a și înfățișat pe Sine viu după patima Sa, prin multe semne doveditoare, arătându-li-se timp de 40 zile de zile și vorbind cele despre Împărăția lui Dumnezeu” (I, 3). Această zi face legătura între Sărbătoarea Învierii și Praznicul Rusaliilor, ziua când Biserica a fost întemeiată în chip văzut prin pogorârea Sfântului Duh. Este confirmarea pe deplin a Învierii Domnului contestată încă de la din zorii zilei când Hristos Domnul a înviat. Planul mântuirii prevedea și încheierea activității pământești a Domnului Hristos după Învierea Sa, scopul fiind îndeplinit: biruința morții, deschiderea raiului prin posibilitatea de a ne dobândi mântuirea.

Evenimentul istoric al Înălțării Domnului nu trebuie considerat nicidecum ca o părăsire, abandonare ci Mântuitorul Hristos este prezent cu noi în toate zilele până la sfârșitul veacului (Matei 28, 20) prin Duhul Sfânt. Ultima poruncă primită de Ucenicii Domnului Hristos și anume propovăduirea Evangheliei la toată făptura îi face pe aceștia din simpli martori oculari misionari, trimiși pentru a vesti tuturor popoarelor credința în singurul Dumnezeu adevărat dar întreit în Persoane. Cei doi îngeri care au fost lângă Mântuitorul Hristos la înălțare au afirmat reîntoarcerea Domnului Hristos, Biruitorul morții la sfârșitul veacurilor pentru judecata de apoi. Înălțarea Domnului este una din cele mai importante sărbători creștine, despre ea cele mai vechi mențiuni le găsim în secolul IV-V. Se folosește și formula „Hristos S-a înălțat” tocmai pentru a sublinia importanța ei pentru noi oamenii.

Acest eveniment este unul esențial în istoria mântuirii fiind pus pe aceeași treaptă cu Nașterea Domnului, Învierea și Pogorârea Sfântului Duh; este am putea spune un act eroic alături de Înviere a Domnului Hristos. A înălțat firea umană la ceruri, de-a dreapta lui Dumnezeu, a schimbat raporturile între Creator și creat redând omului statutul pe care îl avea la creație înainte de păcat. Pentru Biserica Ortodoxă Română de Înălțarea Domnului este Zi a Eroilor și a sărbătoare național bisericească, lucru confirmat și de autoritățile civile care prin Legea 379/2003 privind regimul mormintelor și operelor comemorative de război au declarat această zi sărbătoare națională. De obicei eroii sunt cei cu care un neam se mândrește, sunt persoanele care au ales ca pentru binele aproapelui lor să-și sacrifice la nevoie și viața. Dacă noi oamenii îl cinstim pe Mântuitorul Hristos ca Domn și Dumnezeu după mărturia Sfântului Apostol Toma suntem și trebuie să fim în măsură să ne cinstim înaintașii, eroii care au luptat pentru această țară, pentru apărarea credinței strămoșești străbune și a valorilor în care poporul român a crezut dintotdeauna. Datoria de a ne ști istoria, de a ști cine suntem, de a ne cunoaște rădăcinile și de a ne afirma identitatea este una subliniată astăzi de cei ce au biruit, de ei, cei care într-un fel sau altul au ajutat la clădirea neamului românesc cu o identitate unică: sorginte latină și credință ortodoxă.

Pentru SighetOnline, Alexandru Lucian, student la Facultatea de Teologie din Iasi